

HOOFDSTUK 1.

Nee, dat kón niet? Verbijsterd staarde Ilona naar de brief in haar hand.

Het spijt me oprecht, maar ik kan niet met je verdergaan. Ik moet een punt achter onze relatie zetten...

Ilona kon niet meer verder lezen. Haar ogen vulden zich met tranen die haar zicht vertroebelden. Wat betekende dit? Wat bezielde Mark? Ze had totaal niets aan hem gemerkt toen ze vorige week bij hem was. Ze probeerde verder te lezen maar het lukte niet. De tranen bleven komen.

‘O Mark,’ snikte ze, ‘wat doe je me aan?’

Eindelijk bedaarde ze en las verder. *De reden kan ik je niet vertellen, misschien later. Maar wees ervan overtuigd dat ik het beste met je voor heb en dat je beter af bent zonder mij. Liefs van Mark.*

Dit kon toch niet wáár zijn? Wat was dat voor geheimzinnigs? Als hij het dan zo nodig uit moest maken, waarom verzwegen hij dan de reden? En waarom maakte hij er zich zo gemakkelijk van af door zoiets per brief te doen?

Er kwam boosheid in Ilona op. Het was toch niet normaal dat hij zoiets ingrijpends niet persoonlijk kwam vertellen? Ze greep de telefoon en toetste zijn nummer in. Even later legde ze gefrustreerd de hoorn weer neer. Ze had er totaal geen behoefte aan om zijn voicemail in te spreken.

Maar ze móest het kwijt! En bij wie kon ze beter terecht dan bij Rho-dante?

‘Mama soot!’ Matthias dribbelde naar zijn moeder en Rhodante tilde hem op. Wat was het toch een heerlijk joch! Anderhalf was hij nu en hij had al een behoorlijke woordenschat.

‘Volgens mij ruik ik wat,’ lachte Rhodante, ‘daar zullen we even wat aan doen.’ Met haar zoon op de arm liep ze naar de kinderkamer. De telefoon ging over; ze liep terug om te kijken wie er belde en zag het nummer van Ilona. Ze zou dadelijk wel terugbellen, dan

kon ze op haar gemak praten. Ilona was een gezellige meid die ze had leren kennen op de muziekvereniging. Ze speelde evenals Rhodante trompet. Een halfjaar geleden was Rhodante lid geworden en het had meteen geklikt met Ilona. Regelmatig kwam ze buurten bij Rhodante en Halewijn en ze kwam ook vaak eten, samen met Mark, haar vriend. Ilona woonde in een ruime flat in Gouda. Haar ouders waren naar Groningen verhuisd vanwege het werk van haar vader. Ilona miste hen wel, wist Rhodante, hoewel ze al vijf jaar op zichzelf woonde. Ze kwam regelmatig bij haar ouders. Broers of zussen had ze niet en ze was erg blij met Rhodantes vriendschap.

Toen Rhodante Matthias verschoond had, zette ze hem in de box en belde haar vriendin. Geen gehoor. Ze haalde haar schouders op. Misschien had Ilona haar even iets willen zeggen voor ze vertrok. Rhodante begaf zich naar de keuken om met het eten te beginnen. Ze had net de aardappels geschild toen de bel ging. Ze veegde haar handen af en liep naar de deur. Toen ze die geopend had, keek ze verbaasd in de intens verdrietige ogen van haar vriendin.

‘Wat is er?’ vroeg ze verschrikt. Ilona liep naar binnen.

‘Gelukkig ben je thuis. Ik kreeg geen gehoor, maar...’

‘Kom, doe je jas uit en ga zitten. Ik stond op het punt Matthias te verschonen, toen jij belde. Ik nam me voor om je terug te bellen als ik klaar was. Maar ik kreeg geen gehoor en nu begrijp ik waarom.’

‘Ik... ik...’ Ilona liet zich op de bank vallen en haalde een verkreukeld papier uit haar tas. ‘Lees maar...’

Verwonderd nam Rhodante het papier aan en zag dat het een brief was. ‘Van Mark?’ vroeg ze aarzelend.

‘Toe, lees ‘m en je begrijpt het. Of eigenlijk... ik begrijp er niets van.’

Rhodante las de brief en een gevoel van opluchting ging door haar heen, maar tegelijkertijd overviel haar een sterk gevoel van medelijden. Ze sloeg een arm om Ilona’s schouder en zei: ‘Wat vind ik dit erg voor je!’

‘Wat zou erachter zitten? Waarom doet hij zoiets per brief?’

‘Dat is niet zoals het hoort, maar...’ Rhodante zweeg. Kon ze haar vriendin vertellen dat zij al een tijdje het idee had dat er iets niet

klopte met Mark? Er wás iets met hem! Het was alsof hij iets verborgen hield. En nu was ze ervan overtuigd dat ze het bij het rechte eind had.

‘Wat moet ik nu doen?’ haalde Ilona Rhodante uit haar gedachten.

‘Contact met hem opnemen en vragen wat er aan de hand is,’ zei Rhodante resoluut. ‘Dit is geen manier van doen!’

‘Hij nam de telefoon niet op.’

Rhodante nam de hare en gaf hem aan Ilona. ‘Misschien deed hij dat bewust toen hij jouw telefoonnummer zag. Of is hij nog niet thuis van zijn werk?’

‘Hij is op vrijdag altijd vroeger thuis.’

‘Bel hier maar mee, dan herkent hij het nummer niet. Ik ga wel naar de keuken, dan kun je even rustig met hem praten.’ Rhodante voegde de daad bij het woord en ging de kamer uit. Ze schildte er nog wat aardappels bij; ze bedacht dat ze Ilona wel te eten kon vragen. De groente had ze al klaargemaakt, die kon ze direct opzetten. Toen het eten opstond, hoorde ze Ilona - half huilend - roepen. Vlug liep ze de kamer weer in.

‘Hij... hij... hing op toen ik mijn naam noemde. Oh, Rhodante, ik voel me zo... zo... afgedankt.’ Ilona barstte in tranen uit. Rhodante had met haar te doen en toen haar vriendin bedaarde, stelde ze voor dat ze Mark een mail zou sturen vanaf haar computer. ‘Ongetwijfeld zal hij het lezen. Een mail van een onbekend mailadres wekt hopelijk zijn nieuwsgierigheid. Wat denk je?’

Ilona haalde haar schouders op. Rhodante liep naar de computer en startte deze op. Toen Ilona even later met het bericht bezig was, hoorde Rhodante de sleutel in het voordeurslot. Halewijn kwam thuis. Ze nam Matthias uit de box en liep met hem naar de gang. ‘Wat heb ik jullie vandaag gemist!’ Halewijn kuste Rhodante en...